

Докато се шурахме около огъня, като си мислѣхме, че сме на безопасно мѣсто, изъ гората изкочиха 7—8 души турци, предвождани отъ прочутия юнакъ Солакъ Пехливанъ. Като ни съгледаха, тѣ се дръпнаха на страна и Солакъ Пехливанъ ни предложи да се предадемъ. Вмѣсто това, нашиятъ другаръ, Заралията, му тегли единъ куршумъ, и грамадното тѣло на Солака се повали на земята. Другаритѣ му избѣгаха.

Цѣли петъ дни се въртѣхме ние по Агликина поляна да търсимъ другари и да чакаме помощъ отъ Сливенъ. Най-после, като се увѣрихме, че всичко е напраздно, решихме да потеглимъ за Сърбия. Потерята пакъ ни нападна. Въ едно сражение падна убитъ нашиятъ добъръ другаръ, Димитъръ Заралията. Бѣгахме, крихме се, изгубихме пжтъ и на разсѣмване се озовахме край едно турско село, Кечи-Дере, надъ Сливенъ. Нѣмаше где да се скриемъ и тука навлѣзохме въ една запусѣла воденица съ продъненъ покривъ. Зданието бѣше така порутено и на открито мѣсто, че никой отъ нашитѣ неприятели не би помислилъ, че въ него се криятъ комити.

Щомъ влѣзохме въ воденицата, легнахме да спимъ, като поставихме стража. По обѣдъ на стража бѣше другарѣтъ ни Ив. Пѣевъ отъ Казанлъкъ — едъръ, високъ и личенъ мжжъ, който бѣше много лакомъ. Щомъ ние сме заспали, Иванъ придумалъ най-младия четникъ Стоянъ, който бѣше почти момче и на когото на смѣхъ ние казвахме Стоянъ войвода, да отиде въ селото да търси хлѣбъ, безъ да се сѣти, че селото е турско. Турцитѣ го усѣтили, и въ скоро време цѣлата мѣстностъ се напълни съ турци. Тѣ сновѣха насамъ-нататъкъ, но никой не помисли да надзърне въ запусѣлата воденица.

По едно време завалѣ дъждъ. Десетина души турци, които бѣха наблизю, дойдоха при воденицата да се скриятъ въ нея. Единиятъ бутна вратата, но не можа да я отвори, защото ние бѣхме я здраво залостили. Другиятъ погледна презъ пролуката и изрева:

— Бѣгайте, другари, вжтре е пълно съ комити, ще ни избиятъ.

Въ скоро време воденицата бѣше обградена отъ турци, които налѣгаха наоколо и заеха позиции. Но, преди да почнатъ да стрелятъ, тѣ ни предложиха да се предадемъ.

Какво да правимъ? — Да бѣгаме, бѣше невъзможно: на около бѣше гола поляна. Да се биемъ бѣше безполезно, защото ние бѣхме само десетина души срещу 100—200 души потера. Решихме да сложимъ оржие. Но предложихме условие: да дойде полиция или царска войска.

На часа пристигна отъ селото единъ старши съ нѣколко стражари.

Ние сложихме оржие и дигнахме ржце нагоре. Турцитѣ